

Nagy árnyak között.

A kalmár szól és zúgnak már a gépek
S dől garmadával az arany s a nő.
Övé a hír, a hatalom, az élet,
A járomban singlaró más erő.
Enyém a szépség és a nagy idő.

E hazugság földjéről elszakadtam,
Tusái fölé szállva szabadon
Megyek Hazámba fel, mely ronthatatlan
És ott megtáruult, visszhangzó atóm,
A Mindenség zúgását hallgatom.

Nyílt, hűs magasban, hol sebezhetetlen
Létem, mely mindennek fölötté áldva
Lebeg suhogó, szárnyas fellegekben,
Ahonnan minden szeny s a harc világa
Minden titkos küldetés királya.

Lebecsülhet a nép, a sors kijátszhat,
Megcsalhat testvér, rokon, nő, barát,
A gőgös önkény a porig alázhat,
De nem veheti el e sok csodát,
Mely szépségével páncélként fog át.

Ezer hitvány szeszélynek rabja lent,
De ott koronás úr, felkent király
S suhanni érzem a kék végtelent,
Ha lelkem eltűnődik és megáll
Az elhúnyt nagyok árnyékainál.

Sokban nem különb, mint bármely állat:
Stnylódok, eszem, iszom, megkívánok,
De igazán a lényegek hazája
Von fel magához s megváltatva szállok,
Hol várnak rám az örök tartományok.

A kényszer még e hitvány korba láncol,
De félvalómmal már rég ott időzök,
Ahol derengve int néma tábor
S körüllebegnek ködlő arcú ősök,
Elköltözött, győzelmes ismerősök.

S oda fogok, ha minden elhagyott,
Egészen télni, láncomból kitörve
S megállok, mint hazátlan csillagok,
És érc-közönnyel nézek majd a földre,
Elérhetetlenül és tündökölve.